

YVES DESMET

Volgens N-VA-minister Johan Van Overtveldt zijn er twee argumenten waarom het vakbondsprotest tegen zijn regering zinloos en kortzichtig is: er is geen enkel mogelijk alternatief voor dit beleid, en wie protesteert belet bovendien ook de creatie van 80.000 nieuwe banen. Dat getuigt eerlijk gezegd van behoorlijk veel intellectuele schraalheid.

Zo is er geen enkele garantie of zelfs maar resultaatverbintenis van de regering of de werkgevers dat deze maatregelen echt 80.000 nieuwe banen zullen scheppen. Zo'n jobcreatie hangt immers af van de economische groei, die op zijn beurt weer gestuurd wordt door de besteedbare koopkracht en het vertrouwen dat de consument heeft. De regering kiest er echter voor om prioriteit te geven aan de inperking van het overheidstekort en het verlagen van de loonlasten. Maar om dat te doen wordt op alle bestuursniveaus en met een regenboog aan maatregelen overal op de koopkracht gekort: het lijstje is stilaan bijzonder lang en niet van die aard om de consument opeens terug naar de winkels te jagen. Wat je haast zeker kunt voorspellen, is dat de bedrijven minder kosten en meer winst zullen boeken, maar of dat ook maar één baan extra zal opleveren valt heel erg af te wachten.

Het TINA-argument, 'there is no alternative', is ronduit belachelijk. Deze regering voert geen onafwendbare natuurwet uit, maar maakt ideologische keuzes. Dat mag ze ook, daarvoor is ze democratisch gelegitimeerd, maar dat ze ophoudt te beweren dat dit beleid een puur objectieve en waarde vrije noodzaak is. In de keuze hoeveel men bespaart, waar men bespaart, van wie men inspanningen vraagt en van wie niet, blijkt een overduidelijke politieke voorkeur. Nogmaals, hun

goed recht, maar kom er dan ook voor uit.

Natuurlijk zijn er alternatieven: je kunt kiezen om wat minder te besparen en wat meer te investeren, zoals economen als Paul De Grauwe en Paul Krugman, niet meteen vakbondsbestuurders, voorstellen. Je kunt de tegen de borst stuitende ongelijke aanpak van inkomens uit arbeid en vermogen iets billijker trachten te verdelen, in plaats van 95 procent van je maatregelen in de portemonnee te zoeken van wie werkt en een loon verdient, en zo goed als niets in die van wie renteniert en slapend verder rijk mag worden. Waardoor de inkomensongelijkheid nog problematischer wordt: dat zeggen de vakbonden niet, maar wel het IMF, de OESO en professor Thomas Piketty, in hét economische standaardwerk van dit jaar.

Je hoeft het niet met hen eens te zijn, maar hou alsjeblief op met roepen dat er geen alternatieven zijn. Natuurlijk zijn die er altijd in een democratische samenleving. En heeft iedereen het recht om die te bepleiten. Zelfs de mensen die groene en rode plastic vestjes dragen die niet met het modegevoel van Gwendolyn Rutten overeenstemmen.